

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **V. K. D.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministr zahraničních věcí**,
sídlem Loretské náměstí 101/5, 118 01 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119702/2017-OPL,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministra zahraničních věcí ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119702/2017-OPL, a usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 29. 9. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI-V, **jsou nicotná.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119702/2017-OPL, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Hanoji (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 9. 2017, č. j. 2968/2017-HANOI-V (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto usnesením správní orgán prvního stupně podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost o upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu, kterou podal žalobce, a v důsledku zamítnutí této žádosti pak rozhodl správní orgán prvního stupně o zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve uvedl, že se dne 30. 8. 2017 osobně dostavil za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a byl na základě sjednaného termínu v tzv. systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání vpuštěn v úředních hodinách do vnitřních prostor velvyslanectví. Žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu následně žalobce podal osobně na úředním formuláři s příslušnými náležitostmi, avšak tato žádost byla žalobci vrácena zpět spolu se stejnopisem usnesení správního orgánu prvního stupně o nepřijatelnosti této žádosti, které tento orgán učinil do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Následně žalobce podal osobně žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kterou odůvodnil nemožností registrace v tzv. systému Visapoint a zároveň podal novou žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu.
3. Žalobce v žalobě odkázal na rozhodnutí soudů ohledně možnosti upuštění od osobního podání žádosti a dále odkazoval na nefunkčnost systému Visapoint, jakož i na skutečnost, že od 31. 10. 2017 skončil provoz systému Visapoint a od 1. 11. 2017 takové objednání nebude možné a ukončení tohoto systému nebylo odůvodněno. Proto se žalobce domníval, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, jak uvedl dne 3. 11. 2017 v týdeníku Respekt M. S.
4. Žalobce v žalobě namítal, že postupoval v souladu s právní úpravou účinnou od 15. 8. 2017, a dále namítal, že v souladu s právními názory vyjádřenými v judikatuře správních soudů bylo povinností správního orgánu prvního stupně od povinnosti osobního podání žádosti upustit, neboť novela zaručuje cizincům, kteří mají jakýkoliv důvod, proč nemohou žádost podat osobně, podat žádost jiným způsobem a zahájit řízení o ní. Žalobce využil jediný možný způsob jak dosáhnout zahájení řízení a doložil důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. K odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný tvrdí, že za situace, kdy pro žalobce nebyl problém se dostavit na zastupitelský úřad k podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění, je evidentní, že důvody pro upuštění od osobního podání žádosti nejsou dány, žalobce uvedl, že takový výklad zákona není správný. Žalobce se domníval, že důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti může být cokoli, co žadateli v osobním podání žádosti o konkrétní pobytové oprávnění brání, tedy i situace, která nastala v případě žalobce, který se sice osobně dostavit může, ale nebyl schopen se zaregistrovat v tzv. systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu, bez čehož správní orgán prvního stupně odmítl uznat žádost o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu jako Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

platně osobně podanou v souladu se zákonem a označil ji za nepřijatelnou, přestože žalobce ji osobně ve fyzickém smyslu tohoto slova podal.

5. K tvrzené nepřijatelnosti prvotní podané žádosti pak žalobce zopakoval svou argumentaci, spočívající v nemožnosti sjednání termínu osobního podání žádosti přes systém Visapoint, který již od počátku června 2017 vykazoval vady fungování, které byly zveřejněny i v rozsudcích rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
6. Žalobce dále uvedl, že dle jeho názoru jsou rozhodnutí obou správních orgánů nicotná, neboť kompetenci zastavit řízení má správní orgán prvního stupně pouze v případech žádostí, které byly podány jinak než osobně, což se v případě žalobce nestalo a tato byla podána osobně, což navíc oba správní orgány v rozhodnutích potvrzují.
7. Dále žalobce poukázal na směrnici č. 2011/98/ES ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotná povolení k pobytu a práci, přičemž dle jeho názoru je postup obou správních orgánů v rozporu s touto směrnicí, neboť směrnice nepřipouští, aby státy „regulovaly“ počet podaných žádostí, k čemuž dle názoru žalobce právě prostřednictvím systému Visapoint a jeho částečné nefunkčnosti došlo.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí a shrnul dosavadní průběh správního řízení i tvrzení žalobce. Žalovaný dále především uvedl, že účelem novelizace zákona o pobytu cizinců bylo stanovit pevná pravidla právě proto, aby nedocházelo k obcházení povinnosti osobní účasti, přičemž možnost upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytový titul na základě správního uvážení správního orgánu prvního stupně byla v zákoně obsažena již dříve. Žalovaný naopak uvedl, že osobní přítomností se rozumí osobní přítomnost podmíněná sjednáním termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint.
 9. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem tvrzené důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti spočívající pouze v několika neúspěšných pokusech získat registraci v systému Visapoint neshledal závažnými a výjimečnými, a tedy i odůvodňujícími upuštění od této povinnosti. K namítané nefunkčnosti systému Visapoint žalovaný uvedl, že skutečnost, že žalobce nemohl získat termín k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckou kartu prostřednictvím této žádosti, zatímco k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání ano, svědčí o tom, že systém Visapoint byl funkční. Žalovaný dále uvedl, že pokud je počet termínů v systému Visapoint k podání žádosti o určitý pobytový titul omezený a v důsledku toho se k podání žádosti nemohou zaregistrovat všichni zájemci o tento pobytový titul, znamená to, že zájem je mnohem vyšší, než by odpovídalo kapacitním možnostem správního orgánu prvního stupně, a že dotčený systém pouze plní funkci, pro kterou byl zaveden.
 10. K domněnce žalobce, že z tvrzení M. S. v článku pro týdeník Respekt lze dovodit, že si Ministerstvo zahraničních věcí bylo vědomo nezákonnosti tohoto systému a jeho vrcholné neetičnosti, žalovaný uvedl, že toto z uvedeného prohlášení dovodit nelze, navíc žádná nezákonnost ve vztahu k systému Visapoint nebyla prokázána ani ze strany Policie České republiky ani ze strany tajných služeb.
 11. Žalovaný dále uvedl, že důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti posuzuje vždy správní orgán prvního stupně na základě svého správního uvážení a musí se jednat o důvody, které žadateli objektivně brání dostavit se fyzicky k osobnímu podání
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádosti. V praxi se jedná zejména o důvody zdravotní nebo sociální, tímto důvodem však nemůže být skutečnost, že žadatel nebyl úspěšný v získání termínu prostřednictvím registračního systému. Dále žalovaný uvedl, že podmínka osobní přítomnosti se váže ke konkrétně sjednanému termínu určité osoby k podání žádosti, a nelze ji zaměňovat s přítomností fyzickou, bez sjednaného řádného termínu. Žalovaný je toho názoru, že zákon zmocňuje správní orgán prvního stupně, aby při zvážení místních podmínek určil, jakým způsobem má žadatel žádost podat a správní orgán prvního stupně určil, že tímto způsobem bude registrace prostřednictvím systému Visapoint.

12. Žalovaný pak uzavřel, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které probíhalo v souladu s platným právem, proto navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nicotné.
15. Dle § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
16. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, vymezil nicotnost jako „[s]pecifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky.“ Rozšířený senát dále v tomto rozsudku vyjmenoval podstatné vady, které nicotnost rozhodnutí způsobují. Jedná se například o těžké vady působnosti (pravomoci) a příslušnosti, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost nebo nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním slova smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Jednou z uvedených podstatných vad trpí i žalobou napadené rozhodnutí, jehož vydání podle zjištění soudu vůbec nespadlo do působnosti žalovaného.
18. Při posuzování otázky působnosti vycházel soud z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]snesení podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí anebo postup podle § 53 odst. 4 z důvodu podle odst. 3 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou samostatnými úkony správního orgánu, jimiž se ‚definitivně‘ řeší osud žádosti o dlouhodobý nebo trvalý pobyt či žádosti o dlouhodobé vízum, která byla podána způsobem, s nímž zákon spojuje jakousi ‚nulitu‘ této žádosti (ve smyslu nezpůsobilosti účinně zahájit řízení o žádosti). Postup podle § 170 odst. 2 věty druhé nebo podle § 169 odst. 16 věty druhé zákona o pobytu cizinců (tedy upuštění od povinnosti osobního podání žádosti) oproti tomu je pouze podkladem pro správní orgán disponující kompetencí rozhodnout o žádosti, aby posoudil, zda žádosti nesplňující zákonem předepsanou náležitost lze vyhovět, zamítnout ji, anebo zda je důvod pro jiné rozhodnutí. Takovýmto správním orgánem je Ministerstvo vnitra, které zejména rozhoduje o udělení dlouhodobého víza, o prodloužení doby pobytu a platnosti dlouhodobého víza podle § 165 písm. c) zákona o pobytu cizinců, rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců a taktéž rozhoduje o vydání zaměstnanecké karty a modré karty, o prodloužení nebo zrušení její platnosti a uděluje souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty nebo modré karty podle § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Doslovné znění citovaných ustanovení by na první pohled mohlo svádět k výkladu, že Ministerstvo vnitra rozhoduje pouze v případech, kdy víza uděluje nebo povolení k pobytům vydává, a nikoli v případech, kdy žádosti o tyto pobytové tituly zamítá či ve věci žádostí rozhoduje jiným způsobem. Takový výklad je však zjevně neudržitelný, neboť samotný zákon o pobytu cizinců přímo počítá s nevyhovujícími (zamítavými) rozhodnutími Ministerstva vnitra (§ 56 zákon a o pobytu cizinců neudělení dlouhodobého víza). Ustanovení § 165 písm. c), j) i n) téhož zákona je tedy třeba vykládat tak, že Ministerstvo vnitra má ve věcech tam vymezených kompetenci k rozhodování jakýmkoli způsobem. Acontrarioz toho v nyní projednávaném případě plyne, že zastupitelský úřad jako správní orgán prvního stupně ani Ministerstvo zahraničních věcí jako orgán odvolací nejsou v případech, kdy se rozhoduje ve věcech žádost o zaměstnaneckou kartu, která je zvláštním typem povolení k dlouhodobému pobytu, vůbec věcně příslušné k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti končí, čítaje v to i případné usnesení o zastavení řízení podle § 66 správního řádu, pokud by ve věci vůbec připadalo v úvahu jeho vydání. K jakémukoli rozhodnutí, jímž by bylo skončeno řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, je proto s ohledem na § 165 písm. n) zákona o pobytu cizinců věcně příslušné pouze Ministerstvo vnitra. Závěr o tom, že jde o tzv. absolutní věcnou nepříslušnost zastupitelského úřadu a Ministerstva zahraničních věcí k vydání rozhodnutí, jímž se řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí, se opírá o skutečnost, že taková rozhodnutí vydaly správní orgány nacházející se v systému orgánů státu zcela mimo institucionální a kompetenční strukturu, které zákon dotýčnou rozhodovací kompetenci svěřuje (Ministerstvo vnitra), a stojící takřikajíc ‚vedle‘ dotýčné struktury. Na tomto závěru nemění nic ani to, že zastupitelský úřad i Ministerstvo zahraničních věcí mají na úsecích pobytů a víz zákonem svěřeny určité kompetence – podstatné je, že tyto kompetence se vůbec netýkají rozhodování v případech, kdy se řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu končí.“
19. S citovanými závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. V projednávané věci byla předmětem správního řízení vedeného u správního orgánu prvního stupně toliko žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt – zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jejíž přílohou byla samotná žádost o dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu). Správní orgán prvního stupně však rozhodl o žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu). K vydání rozhodnutí o dlouhodobém pobytu bylo podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců příslušné Ministerstvo vnitra, konkrétně odbor azylové a migrační politiky. Předmětný § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců totiž stanoví, že „*Ministerstvo [vnitra – srov. legislativní zkratku zavedenou v § 1 odst. 1 téhož zákona] v rámci působnosti ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území a jejich vycestování z tohoto území rozhoduje o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k přechodnému pobytu, o prodloužení platnosti těchto oprávnění k pobytu a o povolení k trvalému pobytu.*“ Působnost Ministerstva zahraničních věcí je upravena až v následujícím § 166 zákona o pobytu cizinců. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech povolování pobytu cizinců na území požívajících výsad a imunit podle mezinárodního práva*“ a podle odstavce 2 „*Ministerstvo zahraničních věcí vykonává státní správu ve věcech udělování víz v rozsahu stanoveném tímto zákonem prostřednictvím zastupitelského úřadu.*“ Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalovaný, ani správní orgán prvního stupně, nemají působnost rozhodovat v oblasti udělování povolení k dlouhodobému pobytu – zaměstnaneckých karet. Kompetence rozhodovat o žádostech o povolení k dlouhodobému pobytu je výslovně svěřena Ministerstvu vnitra.
21. Vycházejí z těchto úvah dospěl soud k jednoznačnému závěru, že v zákoně o pobytu cizinců konkrétně upravená působnost v oblasti rozhodování o udělení (či neudělení) dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty, nesvědčí žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně, nýbrž Ministerstvu vnitra, jemuž podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců přísluší výkon státní správy v oblasti udělování povolení k dlouhodobému pobytu. K obdobným závěrům dospěl rovněž Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 Azs 265/2016-32, jímž zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2016, č. j. 8 A 121/2016-29, kterým byla vyslovena nicotnost rozhodnutí ministra zahraničních věcí i zastupitelského úřadu ve věci zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu (totožně rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2018, č. j. 15 A 204/2016-41, nebo ze dne 27. 10. 2020, č. j. 15 A 64/2018-40).
22. Absolutní nedostatek působnosti žalovaného představuje natolik závažnou vadu, že způsobuje nicotnost jím vydaného rozhodnutí. Soud proto tímto rozsudkem v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s. bez jednání vyslovil, že napadené rozhodnutí je nicotné. S ohledem na to, že stejnou zásadní vadou jako napadené rozhodnutí je zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, vyslovil soud současně také nicotnost tohoto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Za dané procesní situace, kdy nicotnost rozhodnutí je vadou nezhojitelnou, ztratilo na významu, aby se soud zabýval ostatními žalobními námitkami.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta v podobě dvou režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH z výše uvedených nákladů na zastupování před soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.